

Luontorunoja:

Menin rannalle. Puhuin kiville
ja kylmässä tuulessa väräjäiville lehdille
koska oli syksy.

Puhuin myös kivien ja kaarnojen ja sammalten samoajille:
hyönteisille.

Puhuin linnuille ja levottomalle tai tyvenelle merelle,
puhuin auringolle.

Ja koko ajan tuntui kuin ihminen kuuntelisi.

Leif Färding

Olen metsästä. Te sanotte: juntti.
Pääni on koivusta. Te sanotte: Artek.
Menen päin mäntyä. Te sanotte: mokasi.
Tästä lähtien olen se miltä näytän.
Sama mitä sanotte.

Kari Hotakainen

Tuulisella oksalla
perhonen lukee kymmenen sivua,
kääntää kaksi takaisin,
selaa villisti aivan loppuun
katsoakseen
esiintyykö sen nimi
vielä viimeisellä sivulla,
jolla kerrotaan keväästä.

Risto Rasa

Kuinka kaikki voikin olla yhtä aikaa tässä
mennyt ja tuleva, tuulen suhina
auringonnousu, rastas kuusen latvassa,
hämähäkki ilmapurjehduksella
ja ryteikössä hirven rytinä.

Mitään ei puutu,
ja kuinka ei mitään puutukaan;
harakka räkättää julkeasti
jonakin aamuna saan siitä selvän.

Kai Nieminen

taivas on autio, äänetön
yksinäinen aurinko vain
omia aikojaan lähestymässä puiden latvoja

äkkiä tyhjästä pyrähtää kymmeniä pääskysiä
avaruus kiehuu tirskauksia, sukelluksia, kaarroksia

ne eivät ole merkkejä, ne ovat merkityksiä,
ne ovat vastauksia
älä kysy, tyydy

ja yhtä pian ne ovat poissa,
joka ainoa,
juuri kun

Kai Nieminen

Metsän lohdutus

Kun joskus surettaa, kun mieli apeutuu
ja kaikki on kuin nurin perin pantu,
niin metsä oudon ihmeen aikaan saa.
Sen puu, sen neulaspolku,
sammaleinen mantu
ne ottaa syliin hellään, pehmeään,
vie lähelle, vie vasten sydäntään.
Kuin äidin puhallus on tuulen lohdutus.
Se ihmeen lailla kivun lievittää,
ja iloaurinko jo kiipeää
ja keikkuu kohta puiden latvustoissa.

On suru poissa!

Leena Ravantti

Puu pitää puheen

Arvoisa yleisö, hyvät herrat ja naiset,
nöyrimmästi,
koettakaapa edes hetkeksi unohtaa
mielestänne
selluloosa ja kartonki ja paperiraha,
olkaa niin hyvä,
älkää näin palmusunnuntaina pienten lasten
kuullen
kutsuko minua kuutiojalaksi.

Toki, puuhan minä vain olen, vähän
kierokin,
yksityisajattelija, hyvällä ja huonolla tuulella
humisen huminaani, sitten taas vaikenen
ja seison tynesti paikallani
hamaan loppuun asti.

Mutta ajatelkaapa että minuun voi kiivetä.
Minun oksilleni voi laittaa pesän.
Minä heitän polullenne vilpoisan varjon
ja minun juurellani viihtyvät
tuoksuvat kukkaset
ja herkulliset sienet.

Ja ajatelkaapa vielä, että minun voimani
ei ole minussa, vaan teidän päässä
ja käsissä
ja silmissänne myös, ymmärrättehän;
useimmiten minut huomataan lopullisesti
vasta sitten
kun minua ei enää ole.

Te voitte lyödä minuun puisen leiman
ja lähettää tänne sahanne,
mutta sallikaa minun kauniiksi lopuksi
lausua omasta ja läheisten puolesta
pinoon painuvan tervehdys:

Ave Caesar!
Kun arki koittaa, me saatamme olla
tukevasti motissa, ja te,
te kenties piirun verran enemmän
juuriltanne.

Jukka Itkonen